

Parallelle advarsler - Nummer fire

Troens grundvold og faren ved at glemme: Lærdomme fra profetien og historien

Jeff Pippenger
2023-08-08

Hvem skal han lære kundskab? og hvem skal han få til at forstå læren? Dem, der er vænnet fra mælken og taget fra brystet.

For bud må være på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og der lidt:

For med stammende læber og med en anden tunge vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre.

Men Herrens ord var for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de skulle gå bort og falde baglæns og sønderslås og fanges i snaren og blive taget til fange. Esajas 28:9–13.

Disse vers fra Esajas er gentagne gange blevet behandlet i Habakkuks Tavler. Her behøver jeg blot kort at berøre dem for at fremdrage et punkt eller to fra disse foregående vers og føje dem til den nuværende drøftelse. Dette afsnit viser et folk, der ikke består en prøve, for de “går, og falder baglæns, og sønderbrydes, og fanges i en snare, og tages.” De var et folk, som ikke bestod en prøve vedrørende, hvem Gud ville forsøge at “lære” at “forstå” “kundskab” eller “lære.” Det var en prøve, der var baseret på forståelsen af en tiltagende kundskab, og derfor var det den samme prøve, som skilte de vise fra de ugudelige i Daniels bog kapitel tolv; thi alle profeterne stemmer overens og identificerer verdens ende. I Daniel tolv forstår de “vise”, men de “ugudelige” forstår ikke den tiltagende kundskab.

Folket i Esajas’ passage blev prøvet ved »Herrens ord«, som »de ikke ville høre«. Og det bestemte »Herrens ord«, som de forkastede, og som ville have gjort det muligt for dem at »forstå« forøgelsen af »kundskab«, var den bibelske regel, som fastlægger, hvordan profetiske historielinjer korrekt skal bringes i overensstemmelse. De, som falder i Esajas’ passage, forkastede den regel, der påviser, at man for at forstå en profetisk historielinje må søge denne linje »her lidt og der lidt«. Herrens ord, som frembragte en prøve, de forkastede, var metoden at udvælge profetiske linjer herfra og derfra og derpå sætte en af disse udvalgte linjer af profetisk historie parallelt med de øvrige linjer af profetisk historie, som behandler det samme tema. Om denne bestræbelse på således at lægge linje på linje lykkes, afhænger af anvendelsen af de sande regler for profetisk fortolkning. Disse regler, som også er »forskrifter«, må sammenføres, og de findes her og der i Bibelen. Esajas’ jomfruer, som ikke består prøven, gør det, fordi de glemmer det vigtigste, de ikke burde have glemt, nemlig at historien gentager sig.

„Vi har intet at frygte for fremtiden, undtagen dersom vi glemmer den vej, Herren har ledet os ad, og hans undervisning i vor tidligere historie.“ Life Sketches, 196.

Gud er ikke forvirringens ophavsmand, og et holdepunkt for denne kendsgerning er, at enhver profet i Bibelen identificerer den samme profetiske linje. De ser ikke alle de identiske begivenheder på linjen, men det er altid den samme begivenhedslinje ved verdens ende. Det er de begivenheder, der leder frem til nådetidens afslutning, efterfulgt af de syv sidste plager, som afsluttes med Kristi andet komme. Én profets beretning kan handle om Guds trofaste folk i denne historiske linje, men en anden profets vidnesbyrd kan handle om Guds utro folk, eller om Amerikas Forenede Stater, Vatikanet, De Forenede Nationer, jordens købmænd eller islam, men det er altid den samme linje.

Malakias' Elias-budskab såvel som de budskaber, der er fremstillet i Åbenbaringen kapitel et, fjorten og atten, samt budskabet i Daniel elleve og tolv, er nøjagtig det samme budskab. De er alle den samme historiske linje, men hver med sit eget særlige bidrag til fortællingen.

Det, der næsten universelt misforstås vedrørende dette særlige budskab, er den kendsgerning, at det kun åbenbares for Guds folk lige før afslutningen på menneskets nådetid. Idet vi ved, at det særlige budskab altid advarer om den snart forestående afslutning på nådetiden, vil vi betragte måske den tydeligste fremstilling af nådetidens afslutning i Bibelen.

Den, som gør uret, skal fortsat gøre uret; og den, som er uren, skal fortsat være uren; og den, som er retfærdig, skal fortsat øve retfærdighed; og den, som er hellig, skal fortsat være hellig. Åbenbaringen 22:11.

Før afslutningen af nådetiden forkyndes i helligdommen oventil med ordene i vers elleve, skal der gives Guds tjenere et særligt advarende profetisk budskab fra Johannes' Åbenbaring, som er blevet åbenbaret.

Og han siger til mig: Forsegls ikke ordene i denne bogs profeti; thi tiden er nær. Den, som gør uret, lad ham stadig gøre uret; og den, som er uren, lad ham stadig være uren; og den, som er retfærdig, lad ham stadig øve retfærdighed; og den, som er hellig, lad ham stadig være hellig. Åbenbaringen 22,10-11.

Der skal være et særligt profetisk budskab, som Guds folk skal erkende umiddelbart før de syv sidste plager. Når den „tid er nær“, skal „profetien i denne bog“ (profetien i Johannes' Åbenbaring), som har været forseglet, blive åbnet. Den eneste profeti i Johannes' Åbenbaring, som har været forseglet, er profetien om de syv tordener.

Og jeg så en anden vældig engel stige ned fra himmelen, iklædt en sky; og en regnbue var over hans hoved, og hans ansigt var som solen, og hans fødder som ildstøtter. Og han havde i sin hånd en lille bog, åbnet; og han satte sin højre fod på havet og sin venstre fod på jorden, og råbte med høj røst, som når en løve brøler; og da han havde råbt, lod de syv tordener deres røster høre. Og da de syv tordener havde ladet deres røster høre, var jeg ved at skrive; og jeg hørte en røst fra himmelen sige til mig: Besegl det, som de syv tordener har talt, og skriv det ikke. Åbenbaringen 10:1-4.

Lige før menneskets nådetid ophører, når »tiden er nær«, vil der ske en åbning af en særlig bibelsk sandhed, som identificerer »de ting, som snart skal ske«. Den mægtige engel i Åbenbaringen 10 er

Jesus Kristus, som råbte som en løve.

„Den mægtige engel, som vejledte Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, som Han udfører i de afsluttende scener af den store strid med Satan. Denne stilling betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden. Striden var blevet stærkere og mere målbevidst fra tidsalder til tidsalder og vil fortsætte med at være det, indtil de afsluttende scener, når mørkets magters mesterlige virksomhed når sit højdepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedrage hele verden og de kirker, som ikke tager imod kærlighed til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Han skal åbenbare sin røsts magt og myndighed for dem, som har forenet sig med Satan for at modstå sandheden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

Til sidst bliver de „menigheder“, som „Satan“ bedrager, bedraget, fordi de ikke tog imod kærlighed til „sandheden“. Ordet „sandhed“ i det afsnit fra Andet Thessalonikerbrev, som Søster White netop henviste til, er det primære græske ord, der er afledt af det hebraiske ord, som oversættes med „sandhed“, som er sammensat af tre hebraiske bogstaver og repræsenterer Alfa og Omega. Findes der noget bibelsk bevis for, at den sandhed, som i forbindelse med loven om første omtale repræsenterer en egenskab ved Kristi karakter, er den sandhed, som forkastes og følgelig frembringer en kraftig vildfarelse?

Men vi beder eder, brødre, ved vor Herre Jesu Kristi komme og ved vor samling til ham, at I ikke hurtigt må lade jer røkke i sindet eller forfærdes, hverken ved ånd eller ved ord eller ved brev, som om det var fra os, som om Kristi dag stod for døren. Lad ingen bedrage jer på nogen måde; thi den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller hvad der dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. Kommer I ikke i hu, at jeg sagde eder dette, mens jeg endnu var hos eder? Og nu ved I, hvad der holder igen, for at han skal åbenbares i sin tid. Thi lovløshedens hemmelighed er allerede virksom; kun må den, som nu holder igen, holde igen, indtil han bliver taget bort. Og da skal den lovløse åbenbares, ham som Herren skal fortære med sin munds ånd og tilintetgøre ved glansen af sit komme; ham, hvis komme sker efter Satans virksomhed med al kraft og tegn og løgnens undere og med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, der fortæbes, fordi de ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst. Og derfor sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så at de tror løgnen, for at de alle skal blive dømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden. 2 Thessalonikerbrev 2:1–12.

Dette afsnit fra Thessalonikerbrevene er ofte blevet behandlet i Habakkuks Tavler, så vi vil på dette tidspunkt kun fremsætte en kort bemærkning. Det, som Søster White kalder „Satans forunderlige handling“, er hos Paulus „Satans virksomhed med al kraft og tegn og løgnens undere“. Det bedrageriske værk, som identificeres af Søster White og Paulus, begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater.

"Ved den forordning, der gennemtvinger pavedømmets indførelse i overtrædelse af Guds lov, vil vor nation fuldstændigt løsrive sig fra retfærdigheden. Når protestantismen skal række sin

hånd over kløften for at gribe den romerske magts hånd, når den skal række over afgrunden for at slutte hånd med spiritualismen, når vort land under indflydelsen af denne trefoldige union skal forkaste ethvert princip i sin forfatning som en protestantisk og republikansk regering og skal træffe foranstaltninger til udbredelsen af pavelige løgne og vildfarelser, da kan vi vide, at tiden er kommet for Satans forunderlige virken, og at enden er nær." Testimonies, bind 5, s. 451.

I dette afsnit af Thessalonikerbrevet, som vi betragter, identificerer Paulus paven ved verdens ende med fire forskellige betegnelser. Paven er „syndens menneske“, han er „fortabelsens søn“, han er „lovløshedens hemmelighed“ og „den Lovløse“. Paulus anfører nogle få andre kendetegn ved paven ud over de fire navne, for han oplyser os om, at paven (som endnu lå i fremtiden på Paulus' tid) „skulle åbenbares i sin tid“.

Paven »skulle åbenbares i sin tid«, og det klareste bibelske bevis — skønt det på ingen måde er den eneste bibelske sandhed — det klareste bibelske vidnesbyrd om, at paven i den romerske kirke er Bibelprofetiens antikrist, fastslås ved syv forskellige og direkte henvisninger i Bibelen, som identificerer den »tid«, hvori pavedømmet skulle beherske jorden, netop den »tid«, menneskeheden kalder den mørke middelalder. Bibelen åbenbarer paven som pavedømmet ved gentagne gange at angive den nøjagtige »tid«, fra 538 til 1798, hvori pavedømmet skulle herske over verden. Paulus sagde, at han skulle åbenbares i sin tid.

Paulus fastslår også, at det er paven, som “står imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes; så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.” Dette viser blandt andet, at antikrist i Bibelens profeti er et religiøst symbol. Han er ikke en Hitler eller en Alexander den Store. Dette indsnævrer yderligere identifikationen af paven, for han er ikke blot en religiøs tyrant; han er en religiøs tyrant, som bekender sig til at være inden for Guds tempel. Antikrist hævder at have sit sæde inden for den kristne kirke.

Ifølge Paulus og Daniel åbenbarer paven, når han befinder sig i sin bekendte kristne kirke, Satans karakter, han som ønskede at sætte sig på Guds trone og blive ophøjet over alle ting. Jeg siger Paulus og Daniel, for de fleste bibelkommentatorer anerkender, at når Paulus påviser, at et af pavens kendetegn er, at han er en fuldstændig narcissist, citerede Paulus ganske enkelt Daniels beskrivelse af paven i Daniel kapitel elleve, hvor Daniel dér nedskriver:

„Og kongen skal gøre efter sin egen vilje; og han skal ophøje sig selv og gøre sig større end enhver gud, og han skal tale forunderlige ord imod gudernes Gud, og det skal lykkes ham, indtil vredesdommen er fuldbyrdet; thi det, som er fastsat, skal ske. Daniel 11,36.

Når Paulus omtaler pavens narcissistiske karakter, parafraserer han Daniels vers og fastslår, at det er paven, som “sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud eller dyrkes, så han som Gud sætter sig i Guds tempel og giver sig ud for at være Gud.” Verset i Daniel, som identificerer pavedømmets karakter, henviser også til den “tid”, som var bestemt til at “åbenbare”, at pavedømmet var antikrist, idet det angiver, at pavedømmet skulle “have fremgang”, indtil “vrededgørelsen er fuldbyrdet.”

„Vreden“ ophørte i 1798, så Daniel identificerer i dette vers (selv om dette ikke er et af de syv direkte steder i Daniels og Åbenbaringens bøger, hvor den 1260-årige historie omtales) dog direkte den pavelige magt og markerer, at den modtog „et dødssår“, som Johannes kalder det, i 1798. Således identificerer verset afslutningen på perioden med paveligt herredømme, uden dog at angive herredømmets varighed.

I passagen identificerer Paulus også en magt, som ville holde pavedømmet tilbage fra at tage verdensherredømmet i 538, idet han erklærede, at de thessalonikere, som han skrev til, allerede kendte denne særlige sandhed. Han rejste spørgsmålet: „Husker I ikke, at jeg sagde jer dette, dengang jeg endnu var hos jer?“ Han minder dem om, at de allerede vidste, „hvad der holder tilbage“ (det vil sige tilbageholder) pavedømmet, indtil det skulle „åbenbares i sin tid“. Den magt, som gik forud for og forhindrede pavedømmet i at tage verdensherredømmet, var den magt, der havde verdensherredømmet, da Paulus skrev brevet. Det var det hedenske Rom. Paulus skrev, at det hedenske Rom ville blive „taget bort af vejen“, for at pavedømmet kunne tage verdensherredømmet.

Det var denne forståelse, der førte William Miller til at erkende, at den magt, som i Daniels Bog symboliseres som „det daglige“, var det hedenske Rom. Adventismen anerkender, at strukturen, og derfor alle William Millers profetiske forståelser, var baseret på hans forståelse af Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, og at disse to bøger omhandler de to ødelæggende magter, det hedenske Rom og det pavelige Rom. I passagen i Thessalonikerbrevet kendte Miller allerede — ligesom enhver protestant på hans tid vidste — at paven var antikrist; da han erkendte, at det hedenske Rom var den historiske magt, der gik forud for det pavelige herredømme, og at Paulus havde sagt, at det hedenske Rom skulle fjernes, før pavedømmet besteg jordens trone, forbandt han dette med Daniels Bog og „det daglige“, hvor der tre gange henvises til, at det daglige måtte „tages bort“, før pavedømmet overtog kontrollen over verden. Paulus' vidnesbyrd gjorde det muligt for Miller at se, at det hedenske Rom var Daniels „daglige“, og derefter kunne han erkende, at Daniels to ødelæggende magter var det hedenske og det pavelige Rom. Denne sandhed udgør grundlaget for den milleritiske bevægelse. Adventismen forkaster ganske vist Millers værk i dag, men de forstår stadig, at denne oversigt over Millers udvikling i forståelsen af „det daglige“ i Daniels Bog beviser, at den magt, som Paulus siger „holder tilbage“ det pavelige magts opkomst, indtil den blev fjernet, var det hedenske Rom, og at dette er den korrekte analyse af Millers tankegang om disse emner.

Med sandheden om, at »det daglige« i Daniels Bog er et symbol på det hedenske Rom, som gik forud for det pavelige Roms rige, hvilket Daniel havde fremstillet som ødelæggelsens vederstyggelighed, kunne Miller dernæst erkende de profetiske tider, der er forbundet med bibelprofetiens riger, og efterhånden som hans sind blev åbnet for disse indsigter, samlede han en række sandheder, som udgør Adventismens grundlag. Disse sandheder blev indskrevet på de to tavler på pionerkortene fra 1843 og 1850. Disse sandheder er Adventismens grundvold, og de byggede på erkendelsen af »tid«. Historien om, hvornår grundvoldene blev lagt, er et hovedtema i Habakkuks Tavler.

Det, der ikke påpeges i Habakkuks tavler, er, at de grundvolde, som var baseret på tid, frembragte en struktur, der giver det syn, som er nødvendigt for den sidste generation for at erkende, at der

fandtes sandheder, som blev fremstillet som grundvoldene. Der var en første sandhed, som var den allerførste sten, der blev lagt i grundvolden, men „det daglige“ i Daniels Bog var ikke Millers første sandhed. Den sandhed, som skulle blive den første sten i den grundvold, som Miller blev oprejst til at bygge, var „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, men uden sandheden om „det daglige“ ville Miller ikke have erkendt den profetiens struktur, som han behøvede at erkende for at kunne frembære den første engels budskab. Hans struktur bestod i at sætte profetien i perspektivet af to ødelæggende magter. Miller henvendte sig til dragen (det hedenske Rom) og dyret (pavedømmet). Den tredje engel henvender sig til dragen (De Forenede Nationer), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De Forenede Stater).

Hvis et menneske tager imod alle — ikke nogle, men alle — tidsprofetier, som blev fremsat af milleritterne på de to hellige pionerkort, må vedkommende undersøge disse sandheder personligt. Hvordan kunne du tage imod dem, hvis du aldrig havde gransket dem? Hvis de personer, der undersøger de grundlæggende sandheder, gør det til deres personlige ansvar at prøve disse sandheder og derefter tager dem alle imod, da har de bygget på Klippen og ikke på sandet.

"Lad dem, som står som Guds vægtere på Zions mure, være mænd, der kan se farerne foran folket, — mænd, der kan skelne mellem sandhed og vildfarelse, retfærdighed og uretfærdighed.

"Advarslen er kommet: Intet må få lov til at trænge ind, som vil forstyrre troens grundvold, som vi har bygget på lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, efterhånden som vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet." Review and Herald, 14. april 1903.

For at de, som vil høre, kan analysere tidsprofetierne i Milleritternes historie, kræves det, at man betragter de historiske perioder, som er repræsenteret ved tidsprofetierne. Dette udgør arbejdet med at anskueliggøre begivenheder på en tidslinje. Når en studerende i profeti er nået til det undersøgelsesniveau, hvor han overvejer disse profetiske perioder, identificeret af Milleritterne ud fra Bibelen og derefter understøttet af den historiske optegnelse, vil han være i stand til at erkende, at historien ved begyndelsen af tidsprofetien symbolsk er et forbillede på historien ved afslutningen af den samme profeti. Fra dette udsigtspunkt bør den studerende lære, at historien gentager sig. Med denne forståelse på plads bør han også se, at Jesus anskueliggør enden ved begyndelsen.

Og ud fra den profetiske linje i profetien, som fremstiller verdens ende som „opførelsen af et tempel“, bør den studerende vide, at der findes en afsluttende slutsten, som lægges på det tempel, der er bygget på grundvolden. Han bør komme til at se, at den tempelgrundvold, som Miller blev brugt til at bringe frem i lyset (hvilket repræsenterer Jesus Kristus, for ingen anden grundvold kan lægges end Jesus Kristus), var en grundvold bygget på profetisk tid. Fordi Jesus fremstiller enden ved hjælp af begyndelsen, bør den studerende også se, at slutstenen, den sidste sten på templet, må svare til grundvolden. Grundvolden til templet for Miller var profetisk tid, men grundvolden var ikke desto mindre Jesus Kristus.

Efter den Guds nåde, som er mig givet, har jeg som en viis Bygmester lagt Grundvolden, men en anden bygger derpaa; men enhver se til, hvorledes han bygger derpaa. Thi ingen kan lægge anden Grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 1 Korintherbrev 3:10, 11.

Paulus identificerer sit værk som opførelsen af et tempel, hvis grundvold eller begyndelse han lagde. Han var apostlen for hedningerne, og han blev brugt til at lægge grundvolden til den kristne kirke. I den samme passage identificerer Paulus også, at vore legemer er Helligåndens tempel. Der er også Salomos tempel og helligdommen fra ørkenen, som alle har grundvolde, der alle fremstilles som Jesus Kristus. Den grundvold, som Miller blev brugt til at opføre, var adventismens tempel, og grundvolden for dette tempel er med fuld vished Jesus Kristus, men mere specifikt er det det tempel, der opføres med materialer, som er åndelige og profetiske.

Topstenen må derfor også være Jesus Kristus, men topstenen må også omfatte en fremtrædende profetisk regel, for Miller fik givet et sæt regler, som indeholder milleritternes fremmeste regel, nemlig »år-for-en-dag«-princippet. Uden denne regel er der ingen erkendelse af tidsprofeti, og der er derfor intet fundament. Der må ved enden findes et modstykke, som repræsenterer Jesus Kristus (Grundvolden), og som er en fremtrædende regel inden for et sæt regler, der fastlægger Jesu Kristi Åbenbaring. Reglen er naturligvis reglen om »første omtale«, som repræsenterer det træk i Kristi karakter, der identificerer enden fra begyndelsen.

I 2 Thessalonikerbrev afviste de, som ikke tog imod kærligheden til sandheden, for at de kunne blive frelst, sandheden, sådan som den repræsenteres ved det græske ord, der er afledt af det hebraiske ord, dannet af tre bogstaver, og som i Det Gamle Testamente oversættes med „sandhed“. Den gruppe, som modtager den kraftige vildfarelse, fordi de troede løgnen, nægtede at vende tilbage til de gamle stier, adventismens grundvold, sådan som den er fremstillet på de to hellige tavler. Således siger det sted, vi nu i nogen tid har betragtet:

„Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, som Han udfører i de afsluttende scener af den store strid med Satan. Denne stilling betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden. Striden var blevet stærkere og mere målbevidst fra tidsalder til tidsalder og vil fortsætte med at være det indtil de afsluttende scener, når mørkets magters mesterlige virke når sit højdepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedrage hele verden og de kirker, som ikke tager imod kærligheden til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Han skal åbenbare kraften og myndigheden i sin røst for dem, som har forenet sig med Satan for at modstå sandheden.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, s. 971.

I dette foregående afsnit er »menighederne, som ikke tog imod kærlighed til sandheden«, Daniels og Matthæus' onde og tåbelige jomfruer, som Amos 8,12 identificerer som dem, der vil begynde at søge efter Guds sidste advarselsbudskab, når det er for sent. Det er for sent, fordi de troede på en løgn vedrørende adventismens grundvolde. Adventismen begyndte først at drikke af denne løgn i 1863, og fra da af gik det blot støt ned ad bakke hele vejen.

Det, jeg nu vil skrive, er vel fuldstændig subjektivt, formoder jeg, men hvilket nyt profetisk lys blev indført i adventismen siden 1863? Ellen White siger om Jones' og Waggoners budskab i 1888, at det var det budskab, hun havde fremholdt i årevis. Deres budskab kan have lydt nyt og chokerende for adventismen i 1888, men nyheden og chokket blev ikke frembragt af et nyt budskab, men af en blindhed, som havde lagt sig over Guds folk siden 1863.

Ellen White identificerede adventismen som værende i den laodikeiske tilstand før 1863, så Laodikeas blindhed var allerede ved at trænge ind over adventismen før 1863; men i 1863 tilsidesatte kirken officielt sandheden angående de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, som var den allerførste „tidsprofeti“, Miller opdagede. Der er ikke fremkommet noget profetisk lys i adventismen siden 1863! Hvad ændrede sig?

Den allerførste sten i tempelgrundvolden, som var bygget på profetisk tid og repræsenterede Jesus Kristus, blev tilsidesat af adventismen i 1863. Den første sten, som Miller lagde i tempelgrundvolden, der var baseret på tid, således som den i Daniel blev fremstillet af Kristus, der fremstillede sig selv som Palmoni, den „vidunderlige tæller“, blev forkastet og tilsidesat. Den allerførste sten, Miller opdagede...

„Ved at citere profetien om den forkastede sten henviste Kristus til en virkelig begivenhed i Israels historie. Hændelsen stod i forbindelse med opførelsen af det første tempel. Selv om den havde en særlig anvendelse på tidspunktet for Kristi første komme og burde have talt med særlig kraft til jøderne, rummer den også en lærdom for os. Da Salomos tempel blev opført, blev de vældige sten til murene og grundvolden fuldstændig tilhugget i stenbruddet; efter at de var bragt til byggepladsen, måtte der ikke bruges et eneste redskab på dem; arbejderne havde kun at lægge dem på plads. Til brug i grundvolden var der blevet bragt en sten af usædvanlig størrelse og ejendommelig form; men arbejderne kunne ikke finde nogen plads til den og ville ikke godtage den. Den var dem til besvær, hvor den lå ubrugt i vejen. Længe forblev den en forkastet sten. Men da bygmesterne kom til lægningen af hjørnet, søgte de længe efter en sten af tilstrækkelig størrelse og styrke og af den rette form til at indtage netop den plads og bære den store vægt, som ville komme til at hvile på den. Hvis de traf et uklogt valg til denne vigtige plads, ville hele bygningens sikkerhed blive bragt i fare. De måtte finde en sten, som kunne modstå påvirkningen fra sol, frost og storm. Flere sten var til forskellige tider blevet udvalgt, men under trykket af vældige byrder var de smuldret i stykker. Andre kunne ikke bestå prøven ved de pludselige atmosfæriske forandringer. Men til sidst blev opmærksomheden henledt på den sten, som så længe havde været forkastet. Den havde været udsat for luft, sol og storm uden at vise den mindste revne. Bygmesterne undersøgte denne sten. Den havde bestået enhver prøve undtagen én. Hvis den kunne bestå prøven under hårdt tryk, besluttede de at antage den som hjørnestein. Prøven blev foretaget. Stenen blev antaget, bragt til sin bestemte plads og viste sig at passe nøjagtigt. I profetisk syn blev Esajas vist, at denne sten var et symbol på Kristus. Han siger:“

"»Hellig Hærskarers Herre; lad ham være jeres frygt, og lad ham være jeres rædsel. Og han skal være en helligdom; men også en anstødssten og en forargelsens klippe for begge Israels huse, en snare og en fælde for Jerusalems indbyggere. Og mange iblandt dem skal snuble og falde og blive knust og blive fanget i snaren og blive grebet.« Ført ned i profetisk syn til det

første komme bliver profeten vist, at Kristus skal bære prøvelser og tests, som behandlingen af hovedhjørnестenen i Salomos tempel var et symbol på. »Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg lægger i Zion en sten til grundvold, en prøvet sten, en kostelig hjørnестen, en sikker grundvold; den, som tror, skal ikke haste bort.« Esajas 8:13–15; 28:16."

"I sin uendelige visdom udvalgte Gud grundvoldens sten og lagde den selv. Han kaldte den 'en fast grundvold.' Hele verden kan lægge sine byrder og sorger på den; den kan bære dem alle. Med fuldkommen tryghed kan de bygge på den. Kristus er 'en prøvet sten.' Dem, der stoler på Ham, skuffer Han aldrig. Han har bestået enhver prøve. Han har udholdt trykket af Adams skyld og hans efterkommers skyld og er gået ud derfra som mere end sejrherre over ondskabens magter. Han har båret de byrder, som enhver angrende synder har kastet på Ham. I Kristus har det skyldbetyngede hjerte fundet lindring. Han er den faste grundvold. Alle, som gør Ham til deres støtte, hviler i fuldkommen tryghed.

„I Esajas' profeti erklæres Kristus for at være både en sikker grundvold og en anstødssten. Apostlen Peter, som skrev ved Helligåndens inspiration, viser klart, for hvem Kristus er en grundsten, og for hvem han er en forargelsens klippe:“

“Så sandelig som I har smagt, at Herren er nådig. Kom til Ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig; og lad også I, som levende stene, opbygges til et åndeligt hus, et helligt præstedømme, til at frembære åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud. Derfor står der også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørnестen, udvalgt, kostelig; og den, som tror på Ham, skal ingenlunde blive til skamme. For jer, som tror, er Han altså kostelig; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygmesterne forkastede, blevet til hovedhjørnестen, og en anstødssten og en forargelsens klippe, for dem, som støder sig på ordet, idet de er ulydige.’ 1 Peter 2:3–8.

“For dem, som tror, er Kristus den sikre grundvold. Det er disse, som falder på Klippen og sønderbrydes. Her fremstilles underkastelse under Kristus og tro på Ham. At falde på Klippen og sønderbrydes er at opgive vor egen retfærdighed og at gå til Kristus med et barns ydmyghed, idet vi angrer vore overtrædelser og tror på Hans tilgivende kærlighed. Og således bygger også vi ved tro og lydighed på Kristus som vor grundvold.

„På denne levende sten kan både jøder og hedninger bygge. Dette er den eneste grundvold, hvorpå vi med sikkerhed kan bygge. Den er bred nok for alle og stærk nok til at bære hele verdens vægt og byrde. Og ved forening med Kristus, den levende sten, bliver alle, som bygger på denne grundvold, levende stene. Mange mennesker bliver ved deres egne bestræbelser tilhugget, poleret og forskønnet; men de kan ikke blive „levende stene“, fordi de ikke er forbundet med Kristus. Uden denne forbindelse kan intet menneske blive frelst. Uden Kristi liv i os kan vi ikke modstå fristelsens storme. Vores evige sikkerhed afhænger af, at vi bygger på den faste grundvold. Store skarer bygger i dag på grundvolde, som ikke er blevet prøvet. Når regnen falder, og stormen raser, og floderne kommer, vil deres hus falde, fordi det ikke er grundlagt på den evige Klippe, hjørnестenen Kristus Jesus.“

»For dem, som støder sig på ordet og er ulydige,« er Kristus en anstødssten. Men »den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnестen.« Ligesom den forkastede

sten havde Kristus under sin jordiske gerning båret forsømmelse og mishandling. Han var »foragtet og forkastet af mennesker, en smertens mand og kendt med sorg; ... han var foragtet, og vi regnede ham for intet.« Esajas 53:3. Men tiden var nær, da han skulle herliggøres. Ved opstandelsen fra de døde ville han blive erklæret for »Guds Søn med kraft.« Romerne 1:4. Ved sit andet komme ville han blive åbenbaret som himmelens og jordens Herre. De, som nu stod i begreb med at korsfæste ham, ville erkende hans storhed. For hele universet skulle den forkastede sten blive hovedhjørnestenen.

»Og den, som den falder på, ham skal den knuse til støv.« Det folk, som forkastede Kristus, skulle snart se deres by og deres nation tilintetgjort. Deres herlighed ville blive brudt og spredt som støvet for vinden. Og hvad var det, der ødelagde jøderne? Det var klippen, som, hvis de havde bygget på den, ville have været deres sikkerhed. Det var Guds godhed, som blev foragtet, retfærdigheden, som blev vraget, barmhjertigheden, som blev ringeagtet. Mennesker satte sig op imod Gud, og alt det, som ville have været deres frelse, blev vendt til deres ødelæggelse. Alt det, som Gud havde bestemt til liv, fandt de at være til død. I jødernes korsfæstelse af Kristus lå Jerusalems ødelæggelse indeholdt. Blodet, som blev udgydt på Golgata, var den vægt, der sænkede dem i undergang for denne verden og for den kommende verden. Således vil det også være på den store, sidste dag, når dommen skal falde over dem, der forkaster Guds nåde. Kristus, deres anstøds klippe, vil da vise sig for dem som et hævnende bjerg. Hans åsyns herlighed, som for de retfærdige er liv, vil for de ugudelige være en fortærende ild. På grund af kærlighed, der er blevet forkastet, og nåde, der er blevet foragtet, vil synderen blive ødelagt.

„Ved mange illustrationer og gentagne advarsler viste Jesus, hvad følgen for jøderne ville blive, hvis de forkastede Guds Søn. Med disse ord henvendte Han sig til alle i enhver tidsalder, som nægter at modtage Ham som deres Forløser. Enhver advarsel gælder dem. Det vanhelligede tempel, den ulydige søn, de falske vingårdsmænd, de foragtelige bygmestre, har deres modstykke i enhver synders erfaring. Medmindre han omvender sig, vil den dom, som disse var et forvarsel om, blive hans.“ Jesu liv, 597–600.

Vi vil fortsætte dette i den næste artikel.